

Arrest

nr. 156232 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. NEPPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMADHIE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2011 dient de verzoeker, toen nog minderjarig, samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 26 juli 2011. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 71.178 van 30 november 2011.

Op 2 april 2012 dient de verzoeker samen met zijn ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 wordt de verzoeker meerderjarig.

Op 3 augustus 2012 wordt de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 95.343 van 18 januari 2013.

Op 14 november 2013 dienen de verzoeker en zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 maart 2015 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies werd bij 's Raads arrest nr. 140.748 van 12 maart 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst. Het annulatieberoep is nog hangende.

Op 17 april 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissing wordt een beroep bij de Raad ingesteld. Het beroep is nog hangende.

Op 30 oktober 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het betreft de thans bestreden akte, die een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering bevat.

De bestreden akte is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: K(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

□ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen.

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 30.04.2015. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren

naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 30.04.2015. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, DONIES Wannes, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Steenokkerzeel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, K(...), A(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, heeft de advocaat van de verzoeker hieromtrent geen verdere opmerkingen naar voor gebracht.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoeker zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is derhalve niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.4.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 27 §1, 62 en 74/14 §3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat eveneens een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ("*un examen soigneux et complet du dossier qui lui est soumis*") wordt beoogd.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Première branche

La décision d'ordre de quitter le territoire sans délai est prise selon les motifs suivants :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur base des faits et/ou contacts suivants :

Article 7, alinéa 1 :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

Article 27 :

§1er : L'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire et l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'ont pas obtempéré dans le délai imparti peuvent être ramenés par la contrainte à la frontière de leur choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqués vers une destination de leur choix, à l'exclusion de ces Etats.) (...)

§3 : Les étrangers visés aux §§ 1er et 2 peuvent, sans préjudice des dispositions du Titre IIIquater et à moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, être détenus à cette fin, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure d'éloignement

Article 74/14 §3, 4° :

le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement ;

Quant à l'ordre de quitter le territoire, l'Office des étrangers motive ainsi la décision attaquée par le fait que :

- *L'intéressé se trouve sur le territoire Schengen sans visa valide ;*
- *L'intéressé a d'abord suivi la procédure de ses parents mais a reçu plusieurs ordres de quitter le territoire depuis qu'il a atteint sa majorité. Il a ainsi reçu un ordre de quitter le territoire le 21 septembre 2012, le 12 mars 2015 et le 30 avril 2015. Il n'aurait néanmoins pas obtempéré à ces décisions.*
- *Les parents de l'intéressé résident sur le territoire belge mais n'y ont pas de séjour. Par conséquent, l'expulsion de l'intéressé ne pourrait pas être considéré comme une violation de l'article 8 CEDH, dans*

la mesure où les parents n'ont pas davantage de séjour. Il leur serait en outre permis de contacter les services compétents pour un retour volontaire.

Ces motifs ne sont pas suffisants pour permettre au requérant de comprendre dans quelle mesure un nouvel ordre de quitter le territoire lui est délivré malgré les éléments connus de la partie adverse.

Premièrement : Quant à la motivation stéréotypée de l'Office des étrangers

En l'espèce, il ressort de la motivation de la décision attaquée que l'Office des Etrangers n'a nullement pris en considération l'ensemble des éléments du dossier de Monsieur K(...).

Le requérant avait notamment fait part de sa bonne intégration en Belgique, de ses possibilités professionnelles et des liens sociaux et amicaux qu'il avait tissés depuis son arrivée sur le territoire belge.

Sa demande de régularisation faisait état de son adresse de référence, adresse effective vérifiée par l'agent de quartier, à laquelle il vit avec ses parents.

Or, la décision attaquée ne reprend que des éléments administratifs, sans prendre en compte le risque effectif de violation de la vie privée et familiale du requérant en cas d'expulsion du territoire belge pour l'ensemble des raisons exprimées dans son dossier, soit le fait :

- Qu'il est là depuis ses 14 ans et qu'il a évolué dans la société belge pendant toute son adolescence ; Qu'il a ainsi l'ensemble de ses liens sociaux et amicaux ;
- Qu'il a également étudié en Belgique, appris l'une des langues nationales et obtenu un diplôme d'études secondaires ;
- Qu'il a l'ensemble de sa famille nucléaire en Belgique ; Que le séjour irrégulier de ses parents est subordonné aux problèmes médicaux de ceux-ci, problèmes pour lesquels une décision est en attente au Conseil du contentieux des étrangers ;

L'Office des étrangers devait également considérer le fait que des contestations des décisions 9bis et, pour ses parents, 9ter avaient été menées devant le Conseil de céans qui ne s'étaient pas encore positionné quant à celles-ci.

Le Conseil de Céans a déjà estimé que (arrêt CCE 122.424 du 14/04/2014):

« Il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17).

Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. »

Par ailleurs, une suspension de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement, décision du 5 mars 2015, avait également été ordonnée par le Conseil de céans le 12 mars 2015 (Pièce

3). Cette décision a également fait l'objet d'un recours en annulation, dossier que le Conseil de céans a pris en délibéré également lors de l'audience du 13 octobre 2015.

La partie adverse ne pouvait dès lors reprendre une décision similaire à celle du 5 mars 2015, alors même que celle-ci avait été suspendue et sans aucun nouvel élément effectif justifiant celle-ci.

En agissant de la sorte la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle des actes administratifs et partant, viole les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Deuxièmement : Quant à l'absence de délai octroyé au requérant

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 énonce que :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

(...)

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, §2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou;

6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »
(nous soulignons)

Cet article résulte d'une transposition de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, plus précisément de son article 7.

Or, dans l'arrêt du 28 avril 2011 relatif à l'affaire C-61/11 PPU El-Dridi contre Italie, la Cour de justice de l'Union européenne appelée à se pencher sur une question préjudicielle a indiqué que :

« 35 Il convient de relever également que la directive 2008/115 établit avec précision la procédure à appliquer par chaque Etat membre au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et fixe l'ordre de déroulement des différentes étapes que cette procédure comporte successivement. Ainsi, l'article 6, paragraphe 1, de cette même directive prévoit tout d'abord, à titre principal, une obligation pour les Etats membres de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire.

36 Dans le cadre de cette étape initiale de la procédure de retour, une priorité doit être accordée, sauf exceptions, à l'exécution volontaire de l'obligation résultant de la décision de retour, l'article 7, paragraphe 1, de la directive 2008/115 disposant que cette décision prévoit un délai approprié allant de sept à trente jours pour le départ volontaire.

37 Il résulte de l'article 7, paragraphes 3 et 4, de ladite directive que ce n'est que dans des circonstances particulières, telles que l'existence de risque de fuite, que les Etats membres peuvent, d'une part, imposer au destinataire d'une décision de retour l'obligation de se présenter régulièrement aux autorités, de déposer une garantie financière adéquate, de remettre des documents ou de demeurer en un lieu déterminé ou, d'autre part, prévoir un délai de départ volontaire inférieur à sept jours, voire s'abstenir d'accorder un tel délai. » (nous soulignons)

Le principe d'une procédure d'expulsion graduelle a donc été confirmé par la Cour de Justice de l'Union Européenne. Or, ce principe requiert que la priorité soit donnée à l'exécution volontaire d'une décision d'éloignement, ce qui veut dire que la décision d'éloignement doit, en règle, prévoir un délai de 30 jours.

Monsieur K(...) avait une adresse effective et vivait avec ses parents.

La partie adverse n'a pas justifié les raisons pour lesquelles un délai ne pouvait être laissé au requérant pour quitter le territoire, alors même qu'il était en attente des décisions pour lesquels l'affaire avait été prise en délibéré le 13 octobre 2015 par le Conseil de céans.

Le conseil de la partie requérante a pourtant mis en avant cette situation à l'Office des étrangers afin qu'une procédure moins coercitive soit prise par la partie adverse en attendant les décisions du Conseil de céans pour lesquels une prise en délibéré avait été prise le 13 octobre 2015. Aucune réponse n'a néanmoins été donnée par la partie adverse.

L'Office des étrangers a dès lors manqué à son obligation de motivation des actes administratifs et, partant a contrevenu aux articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Seconde branche

La décision de reconduite à la frontière est prise selon les motifs suivants :

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, (...):

Quant à la reconduite à la frontière, l'Office des étrangers motive ainsi cette décision sur le fait que :

- L'intéressé n'a pas de visa, il n'a pas respecté la réglementation en la matière. Il serait dès lors probable qu'il ne se conforme pas à l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré ;*
- L'intéressé a introduit une demande sur base de l'article 9bis. Cette demande a été rejetée le 30 avril 2015. L'intéressé a introduit un recours contre cette décision mais qui n'est pas suspensif. Cela ne l'empêcherait pas de retourner en Arménie puisqu'un avocat de son choix peut continuer la procédure de Belgique et défendre ses droits.*
- L'intéressé a suivi la procédure de ses parents étant mineurs mais a déjà eu plusieurs OQT depuis sa majorité, soit le 21 septembre 2012, le 12 mars 2015 et le 30 avril 2015. Il n'aurait néanmoins pas respecté l'exécution de ces OQT.*
- Les parents du requérant sont en Belgique mais également en situation illégale. Il n'y aurait dès lors pas de violation de la vie privée et familiale conformément à l'article 8 CEDH dans la mesure où les parents de l'intéressé doivent également rejoindre l'Arménie. Une procédure de retour volontaire peut être introduite à cet effet ;*
- L'intéressé refuserait manifestement d'obtempérer et resterait délibérément dans une situation illégale, raison pour laquelle une mise en œuvre forcée de retour à la frontière serait nécessaire.*

Premièrement : L'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier exige de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier.

En effet celui-ci dispose que :

« Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
 - b) de la vie familiale,*
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,*
- et respectent le principe de non-refoulement. »*

Aucune analyse de ces points ne ressort de la décision attaquée.

Or, Monsieur K(...) est présent sur le territoire belge depuis 2009.

Outre les liens sociaux, et amicaux qu'il a tissés en Belgique depuis ces 6 dernières années, le requérant a introduit un recours contre une décision négative de l'Office des étrangers dans le cadre d'une demande de régularisation humanitaire, recours toujours pendant devant le Conseil de céans.

Deuxièmement, comme indiqué ci-avant, la décision de reconduite à la frontière constituant l'exception au principe du départ volontaire dans un délai de 30 jours, il convient d'expliquer les raisons pour lesquelles il est recouru à une telle méthode coercitive.

La partie adverse ne fait nullement état des raisons invoquées par le requérant à l'appui de sa demande de régularisation et de son impossibilité à pouvoir introduire celle-ci dans son pays d'origine.

De manière principale, la motivation de reconduite à la frontière ne mentionne nullement le fait qu'un ordre de quitter le territoire précédent ait pu être suspendu par le Conseil de céans, sans que l'Office n'apporte aucun nouvel élément (inconnu lors de la première décision) pour prendre l'acte attaqué par le présent recours.

En effet, pour rappel, une suspension de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement, décision du 5 mars 2015, avait également été ordonnée par le Conseil de céans le 12 mars 2015 (Pièce 3). Cette décision a également fait l'objet d'un recours en annulation, dossier que le Conseil de céans a pris en délibéré également lors de l'audience du 13 octobre 2015.

Ainsi, l'Office des Etrangers perd manifestement de vue que toute décision administrative doit se caractériser par une motivation adéquate en fait comme en droit, à la suite d'un examen soigneux et complet du dossier qui lui est soumis.

Troisième branche : Quant à son droit à être entendu

Il ressort de la décision attaquée qu'aucun entretien par rapport à sa vie privée et familiale n'a été entrepris par l'Office des étrangers qui n'a dès lors pas donné la possibilité à Monsieur K(...) d'être entendu.

Le Conseil de céans a déjà estimé que (CCE, arrêt n° 65.417 du 5 août 2011) :

« Or, force est de constater qu'il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée, fondée principalement sur la circonstance que le requérant fait l'objet de l'arrêté ministériel de renvoi susmentionné, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, notamment, en vérifiant s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant et de sa famille, ailleurs que sur le territoire belge.

Compte tenu de ce qui précède, le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance au moment de prendre l'acte litigieux, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée. »

Une décision d'annulation de la décision de l'Office des étrangers avait été prise par le Conseil de céans, de même dans une décision n° 83013 et ce malgré des faits contraires à l'ordre public.

Par ailleurs, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur lequel se fonde l'Office des Etrangers pour délivrer la décision querellée résulte de la transposition en droit belge de l'article 11 de la Directive 2008/115/CE qui prévoit que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou*
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.*

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. »

Prenant en considération la source européenne de la législation belge, Votre Conseil a jugé que « toute décision contenant une interdiction d'entrée au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen », il convient donc d'interpréter la législation nationale à la lumière des enseignements de la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il ressort de sa jurisprudence constante que « le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêt ».

Interrogée sur la portée exacte du droit à être entendu, la Cour de Justice, dans un arrêt du 11 décembre 2014, en a précisé la teneur. Son enseignement peut être résumé comme suit :

- Le droit à être entendu comprend, pour un ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier, le droit de s'exprimer, de manière utile et effective, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour ainsi que sur les modalités de son retour ;*
- Le droit à être entendu doit être interprété en ce sens que le ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier peut recourir préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette par la mise en œuvre efficace de la directive ;*

En l'espèce, la police a maintenu Monsieur K(...) pendant près de 24 heures avant de le transférer en centre fermé, sans qu'aucune audition effective ne soit menée par la partie adverse.

En ne laissant pas la possibilité au requérant de faire connaître, de manière utile et effective son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori, l'Office des Etrangers n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne.

En agissant de la sorte, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle des actes administratifs et partant, viole les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980..”

2.4.2.2. Er is slechts sprake van een “middel” in de zin van artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet indien het verzoekschrift een duidelijke omschrijving bevat van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn eerste middelenonderdeel een schending toelicht van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet terwijl hij in het tweede middelenonderdeel een uiteenzetting naar voor brengt aangaande de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

De verzoeker laat echter na te verduidelijken op welke wijze de bestreden akte de tevens in de aanhef vernoemde artikelen 7, 27, §1, 62 en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, artikel 13 van het EVRM, het proportionaliteitsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoeker licht evenmin concreet toe waarin precies de beweerde manifeste beoordelingsfout zou zijn gelegen.

Het middel is, wat de boven vermelde bepalingen en beginselen, dan ook op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig.

2.4.2.3. In een eerste middenonderdeel, waarbij de verzoeker de bestreden akte als stereotiep gemotiveerd beschouwt en een schending wordt aangevoerd van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en waaruit tevens een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid, stelt de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen van zijn dossier. De verzoeker verwijst naar de door hem ingediende regularisatieaanvraag en geeft aan dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met het reële risico van de schending van zijn privé en familieleven, met name het gegeven dat hij reeds sinds zijn 14e opgroeit in de Belgische samenleving en er sociale en vriendschappelijke banden heeft gesmeed, het gegeven dat hij in België heeft gestudeerd en hier één van de talen heeft geleerd en een diploma middelbaar onderwijs heeft gehaald en het gegeven dat zijn kernfamilie zich in België bevindt. Hun onregelmatig verblijf zou ondergeschikt zijn aan de medische problemen die zij kennen en waarover thans nog een betwisting bij de Raad hangende is. Tot slot geeft de verzoeker te kennen dat een eerdere bijlage 13septies van 5 maart 2015 werd geschorst terwijl het annulatieberoep nog hangende is. Volgens de verzoeker kan er dan ook geen nieuwe soortgelijke beslissing worden genomen zonder enig nieuw element dat deze beslissing verantwoordt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bepalingen de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestuur heeft de plicht om op duidelijke wijze de determinerende motieven aan te geven die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen. *In casu* werden de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, op duidelijke wijze tot uiting gebracht in de bestreden akte.

De Raad stelt met name vast dat in de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens telkens de juridische grondslag ervan wordt weergegeven. Met name wordt verwezen naar de artikelen 7, eerste lid, 1°; 7, tweede lid, 27, §1 en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De genoemde beslissingen bevatten tevens de feitelijke overwegingen waarop zij berusten: de verzoeker is niet in het bezit van de vereiste documenten nu hij geen geldig visum heeft, hij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht op 25 april 2011, hij respecteert de verblijfsreglementeringen niet, hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn familiaal leven met zijn ouders en de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden akte motiveert hieromtrent immers als volgt:

“Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen.

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.

(...)

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 30.04.2015. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.”

De verzoeker geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, doch hiermee toont hij op het eerste gezicht niet aan dat de bestreden akte op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Waar de verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat een eerdere bijlage 13septies door de Raad op 12 maart 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, thans op het eerste gezicht wel degelijk nieuwe elementen worden aangereikt ter ondersteuning van de bestreden akte. Met name wijst de gemachtigde er nadrukkelijk op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf inmiddels werd geweigerd en dat de verzoeker op 30 april 2015 kennis nam van deze weigeringsbeslissing. Verzoekers kritiek dienaangaande mist op het eerste gezicht dan ook feitelijke grondslag. Waar de verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet thans nog hangende is, dient er op te worden gewezen dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en zich op het standpunt heeft gesteld dat dit geen schorsende werking heeft. De verzoeker toont het tegendeel op het eerste gezicht niet aan, noch brengt hij enige wettelijke bepaling naar voor die er zich tegen zou verzetten dat aan de verzoeker een bevel met gedwongen terugleiding kan worden afgegeven hangende het beraad inzake het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ook met verzoekers familiaal leven werd rekening gehouden. De gemachtigde heeft zich immers op gemotiveerde wijze op het standpunt gesteld dat een verwijdering van de verzoeker niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar zijn ouders eveneens het land dienen te verlaten nu zij er onregelmatig verblijven. In de mate dat de verzoeker stelt dat het onregelmatige verblijf van zijn ouders ondergeschikt is aan hun medische problemen waarover thans bij de Raad nog betwisting wordt gevoerd, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee geenszins aantoonde dat de gemachtigde de feitelijke gegevens van de zaak miskende waar hij vast stelt dat zijn ouders eveneens in illegaal verblijf zijn. Het beroep dat de ouders van de verzoekers hebben ingediend tegen de beslissing van 16 mei 2014 waarbij hun medische verblijfsaanvraag werd geweigerd, werkt immers niet opschortend en geeft de ouders van de verzoekers op zich dan ook geen verblijfsrecht.

Wat er ook van zij, de verzoeker is meerderjarig zodat er bijkomende banden van afhankelijkheid nodig zijn, die verder gaan dan de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen, opdat het familiaal leven met zijn ouders zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker brengt echter op het eerste gezicht geen concreet element naar voor waaruit dergelijke bijzondere banden van afhankelijkheid zouden kunnen blijken. Het loutere feit dat de meerderjarige zoon een woning deelt met zijn ouders, volstaat hiertoe niet. Zelfs indien op grond van de stukken van het administratief dossier aanvaard zou kunnen worden dat er tussen de verzoeker en zijn ouders een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, dan nog dient te worden opgemerkt dat de

verzoeker niet betwist noch weerlegt dat hij reeds geruime tijd op onregelmatige wijze op het grondgebied verblijft en dat hij geen enkel concreet element bijbrengt dat er op zou kunnen wijzen dat het familiaal leven met zijn ouders niet op een normale manier kan worden verder gezet in hun gemeenschappelijke land van herkomst of elders. In deze omstandigheden kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de verwijdering van de verzoeker in strijd komt met de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). De verzoeker toont in die optiek niet aan dat zijn belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische staat, die gerechtigd is om de wettelijke verblijfs- en toelatingsvoorwaarden te doen respecteren.

Een schending van het familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn privéleven, merkt de Raad op dat de verzoeker in dit kader niet dienstig kan verwijzen naar het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aldus bevat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel de verplichting om rekening te houden met het gezins- en familiaal leven, doch niet met het privéleven van de betrokken derdelander. Vermits artikel 8 van het EVRM op zich geen uitdrukkelijke motivering met zich mee brengt en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niets bepaalt met betrekking tot het privéleven, valt op het eerste gezicht niet in te zien waarom in de bestreden akte, waarin op goede gronden is vastgesteld dat de verzoeker reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd omtrent verzoekers socio-economische bindingen met België.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn integratie (school, taal, diploma) en zijn sociale banden met België en in de mate hij hiermee doelt op een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat - rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de verzoeker in België nooit tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd - wanneer het privéleven dat de verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, zulks zou leiden tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in het privéleven van de verzoeker (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De verzoeker heeft immers nimmer beschikt over een verblijfstitel die hem feitelijk tot het uitoefenen van een privéleven in staat stelde. Hetgeen de verzoeker *supra* naar voren heeft gebracht, levert *in casu* op het eerste gezicht niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden op dat op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden akte is gemotiveerd in feite en in rechte en dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aantoot dat zij niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het licht van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Van enige stereotype motivering is op het eerste gezicht geenszins sprake.

Het eerste middelenonderdeel is niet ernstig.

2.4.2.4. Verzoekers tweede middelenonderdeel is op zijn beurt opgebouwd uit drie punten van kritiek.

2.4.2.4.1. In eerste instantie stelt de verzoeker dat voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwillige terugkeer zodat een verwijderingsbeslissing in principe een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek dient te voorzien. De verzoeker betoogt dat de verweerder niet uiteenzet waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gelaten, niettegenstaande hij in afwachting is van de beslissingen die de Raad zal nemen in de thans nog hangende zaken.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat hij, zoals in de bestreden akte wordt vastgesteld, reeds meerdere keren een bevel kreeg waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Zo heeft de

gemachtigde in de beslissing van 17 april 2015 nog een termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen toegekend bij het toen aan de verzoeker afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker kan op het eerste gezicht dan ook niet dienstig voorhouden als zou de verweerder in zijn geval geen voorrang hebben gegeven aan een vrijwillig vertrek.

Voorts dient te worden vastgesteld dat in de bestreden akte wel degelijk wordt gemotiveerd ten aanzien van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. De gemachtigde heeft hierbij ook gemotiveerd omtrent het beroep dat de verzoeker nog hangende heeft bij de Raad. De bestreden akte bevat met name de volgende vaststellingen:

“□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

(...)

Betrokkene volgde gedurende zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders, doch gedurende zijn meerderjarigheid kreeg hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Hij heeft echter geen enkel gevolg gegeven aan al deze bevelen.

(...)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 30.04.2015. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.”

De verzoeker betwist geenszins geen gevolg te hebben gegeven aan de eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten, noch weerlegt hij dat het bij de Raad ingediende beroep niet schorsende is. Zodoende is de bestreden akte op het eerste gezicht afdoende gemotiveerd wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft. Het gegeven dat sommige van de bovenstaande vaststellingen in de bestreden akte zijn opgenomen onder de beslissing houdende “*bevel om het grondgebied te verlaten*” en andere terug te vinden zijn onder de beslissing tot “*terugleiding naar de grens*”, doet hieraan geen afbreuk. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt immers dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onlosmakelijk verbonden is met de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek meer te geven. Alle motieven worden bovendien in dezelfde akte ter kennis gebracht.

Waar de verzoeker vervolgens verwijst naar artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat deze bepaling reeds werd omgezet in Belgisch recht en zulks bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 5 van de voornoemde richtlijn 2008/115/EG. Voorts dient te worden vastgesteld dat de kritiek die de verzoeker naar voor brengt in deze “*seconde branche*” samen valt met de kritiek die reeds *supra* werd besproken.

In de mate dat de verzoeker nog zou beogen voor te houden dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker meerderjarig is en dat de verzoeker verder nalaat ook maar enig gegeven omtrent zijn gezondheidstoestand naar voor te brengen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers familiaal leven en er werd ook op goede gronden op gewezen dat het beroep tegen de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet schorsend is. De bestreden akte bevat voorts wel degelijk een nieuw gegeven ten opzichte van de voorheen geschorste bijlage 13septies.

Het volstaat om in dit kader verder te verwijzen naar hetgeen werd geoordeeld in punt 2.4.2.3. en punt 2.4.2.4.1.

Wat het eerste en tweede punt van verzoekers kritiek betreft, kan derhalve op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

De verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de verweerder niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane feitenvaststelling noch toont hij aan dat de bestreden akte niet op een zorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.4.2.4.3. In een laatste grief stelt de verzoeker dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is geschonden omdat hij door de politie voorafgaand aan de overbrenging naar een gesloten centrum werd vastgehouden zonder dat hij door de verweerder werd gehoord.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet en wordt de verzoeker teruggedleid naar de grens in toepassing van artikel 27, §1 van diezelfde wet. De vraag rijst of deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In deze stand van het geding kan evenwel niet worden uitgesloten dat, door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EG, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, blijkt *in casu* op het eerste gezicht uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker wel degelijk werd gehoord vlak voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen. Met name werd de verzoeker door de politiediensten gehoord op 29 oktober 2015, waarbij de verzoeker werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij geen verblijfsrecht heeft en waarbij hij onder meer verklaarde dat hij in Brussel verblijft en er woonachtig is (administratief dossier, stuk "51171707.txt" d.d. 29/10/2015, administratief verslag: illegaal verblijf). De verzoeker werd aldus op het eerste gezicht in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken omtrent zijn verblijfsrechtelijke situatie alvorens de bestreden verwijderingsbeslissing werd genomen (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87), minstens maakt de verzoeker niet aannemelijk in hoeverre de verklaringen die hij kon afleggen op 29 oktober 2015 en de gelegenheid die hem toen werd geboden, niet zouden volstaan in het licht van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en dit teneinde het nuttig effect van de richtlijn 2008/115/EG te verzekeren.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). De verzoeker toont zulks echter op het eerste gezicht geenszins aan.

Een schending van het hoorrecht ligt op het eerste gezicht dan ook niet voor.

2.4.2.5. Ook het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

2.5. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE